

føre; men det er for at det, som her bliver fremført, naar det kommer ud, ogsaa kan bidrage til at vække Opmærksomhed for Arbejdernes Stilling i det Hele, saa at den kan komme til i højere Grad end nu at forstås af hvad Grund det er, at den lever under de nuværende elendige sociale Forhold, hvorunder den faktisk lever. Det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) udtalte en meget dristig Paastand, idet han sagde, at der egentlig ikke fandtes usunde Kvarterer her i Kjøbenhavn. Som Følge deraf mente han, at det var en forkert Maade at begynde paa, det var ikke ad den Vej, at man skulde begynde paa at hjælpe Arbejderne ved at rydde usunde Boliger; thi saadanne fandtes egentlig ikke; han mente, at det maatte være et exceptionelt Tilfælde, at Noget havde Lyft til at bo paa en Kvist i et Baghus i Borgergade, naar han for den samme Betaling kunde bo i et bedre og luftigere Kvarter. Jeg skal oplyse, at det er saa langt fra at være Tilfældet, at netop den store Del, som bebor Baghusene, alle uden Undtagelse, betaler en forholdsvis langt større Husleie end den bedre stillede Del af Befolkningen og følgerig er paalagt en uretfærdig Beskatning, og dette er intet exceptionelt Tilfælde. Der er blevet sagt af det ærede Medlem, som ogsaa er Medlem af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse (Briz), at der er en Befolkning udenfor den egentlige Arbejderbefolkning, der strimper sig sammen i disse Kvarterer, hvilke han altsaa i Modsetning til det andet ærede Medlem erkjendte at være til Stede, som egentlig ikke hører ind under Arbejderbefolkningen som saadan. Det er disse Ting, jeg ikke kan lade staa uimodsagt. Det er blevet sagt her, vistnok af den høitærede Finansminister, at Statistiken kan man jo benytte paa forskjellige Maader, og at han, dersom han var Statistiker, mulig vilde imødegaa Noget af det, som Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier) havde henledet Opmærksomheden paa. Det er sikkert nok, at Statistiken kan benyttes paa mange forskjellige Maader, naar ærede Medlemmer ville undersøge de sociale Forhold, og den Statistik, der foreligger for os, ville de i mange Tilfælde se, hvorledes der kan opereres med Tallene. Jeg tror imidlertid, at ærede Medlemmer ville være enige med mig i, at Fattigdommen i det Hele taget er det frygteligste Onde, der trykker Menneskeheden. Naar vi ellers til en eller anden given Tid se, at det truer med Krig eller Pest, som vi maasse kunne befrygte ad Aare, rygte vi af Skræk i større eller mindre Grad, begynde med forebyggende Forholdsregler

og tænke med Gru paa den Elendighed, som disse to Samfundsonder kunne medføre. Men hvad er det, som er Skyld i Pesten, og hvad er det egentlig, som er Skyld i Krigen? Jeg tør rolig paastaa, at det er ikke Andet, end Fattigdommen. Dersom den og med den den Utilfredshed, Misundelse og Misforneelse, den avler i store Masser af Befolkningen mod den mere bemidlede Del, blev fjernet af Samfundet, vilde denne Misforneelse og Misundelse uddø, og derved vilde vi komme til det Maal, som vi tilstræbe, ved at kunne begynde med at indskrænke de staaende Hæere, thi det turde være en Kjendsgjerning, at de maasse lige saa meget opretholdes for at holde den misforneiede Befolkning i Aue lige overfor de mere Bemidlede og Besiddende, som de opretholdes for at beskytte mod ydre Fjender. I hvert Fald tør jeg vel paastaa, at den stræffeliggste, at den mest ulykkelige af alle Krige, Borgerkrigen, temmelig sikkert vilde forhindres, og tilhøre en forbigaaende Tid, dersom Fattigdommen kunde fjernes fra Samfundet, og derfor ville vi, som betragte os som Repræsentanter for den Fattige, søge at faae andre med os til at gaa den Vej, om mulig at gjøre Fattigdommen hjemløs i vort Samfund ved at give de Fattige Hus over Hovedet, Arbejde, Brød og Frihed. Vi ere paa det Reene med, at de Under, som jeg før nævnte, sætte os til enhver Tid Skræk i Blodet, men jeg tror ogsaa at turde glæde mig ved, at den Bevidsthed stedse mere og mere vaagner hos den store Del af dem, der beskæftige sig med Samfundets Anliggender, at det er Fattigdommen, der er Grundaarsag til disse forbigaaende Ulykker, og denne Erkjendelse er vaagnet saa stærkt, at man indrømmer, at for hvert et Offer, som Krigen eller Pesten kræver, kræver Fattigdommen Millioner af Offre mellem Aar og Dag, det er den, der er Aarsag til disse Ulykker, og den kræver langt flere Ofre end de Ulykker, vi grue saa meget for. Dersom maa Blikket hos dem, der sidde i de lovgivende Forsamlinger og beskæftige sig med de offentlige Anliggender, være rettet mod Aarsagen til Samfundets Ulykker, de maa beskæftige sig med Fattigdommen og dens Aarsager, og tænke paa at lindre deres Nød, der lide saa forfærdeligt under dette Samfundsonde. Vi vide meget vel, at det Forslag, vi have indbragt, kun er et ringe Led i den Kæde af Reformers, som vil være en Nødvendighed for at fjerne Fattigdommen af vort Samfund, vi ere paa det Reene med, at det mulig ikke vil kunne opfylde det tredobbelte Formaal, som Finansministeren ganske rigtig antydede, at det indeholdt, vi